

De gestolen kus

Ik ben je kus. De kus die je vandaag gaat krijgen.

Eerst zag je me niet aankomen. De lijnen waren uitgezet maar het was nog een warboel. Je dacht: een draad? Een teken? Een silhouet, wellicht?

Draai nu eerst om me heen, stel me uit. Neem me dan langzaam in ontvangst. Je ziet me maar even, daarna wordt alles vaag. Nader traag, de warmte neemt toe, de opperhuid wordt wakker, de uiteinden van de zenuwen rekken zich uit. Voel dat eerste elektrische contact.

Kijk nu met je mond.

Zie je die man? Zie je die vrouw? Zie je dat mens, mens met warme lippen, die mond die iets belooft? Ronde mond, rechte mond, zachte mond, geile mond, gulle mond, strenge mond, lachende mond, brede mond, mondje.

Ik ben je kus, de kus die je vandaag kunt krijgen of geven aan dit mens of dat mens.

Ben ik misschien je eerste kus? Dan ben ik vereerd. Alles staat op het spel, je weet niet hoe ik land. Misschien ben ik gewenst, misschien wel allesbehalve. Ik ben je risico, ik geef je bloot, ik ben je diepste angst en je grootste wens tegelijk.

Of ben ik je routineuze kus? Kus-kus, bij het opstaan, het weggaan, het terugkomen. Omdat het zo hoort, omdat het zo is.

De vergeten kus, de kus die wel gegeven maar niet ontvangen is, de kus die eigenlijk over moet. Ik vervlieg in de lucht, ik raak verdwaald, ik val in het water, ik stort naast de landingsbaan.

Het kan zijn dat je iets wil zeggen met mij. Dat je durft, dat het mag, dat het kan.
Dat je tegen bent of juist voor. Ik kom in alle kleuren, alle smaken.

Misschien ben ik je ongewenste kus. Gemeen, hard, opdringerig, verraderlijk.
Een Judaskus. De kus die je terug wil geven, af wil werpen. Weg met mij. Je wil
mij pas weer als ik beter ben.

Ik ben de kus die je je herinnert. Je weet nog hoe ik voelde en de ander weet het
ook, jullie zijn me niet vergeten. Al ben je de aardbol rond geweest en al sliep je
honderd jaar. Nu ben ik er weer en je kent me nog steeds, ik verander niet. En
als jullie je ogen dichtdoen dan zijn jullie ook nog precies hetzelfde als toen
jullie mij voor de eerste keer proefden.

Ja, dat ben ik vandaag: je kus die terugkeerde.

Geliefd, gezien, geleefd. Afgekoeld, opgewarmd, steeds weer.

Toen overtollig verklaard. Verweesd, verkocht, onttakeld, beschadigd,
doorgezaagd, opgehesen, weggevoerd. Er is met mij geleurd. Ik ben geopperd,
afgewezen, in Excel sheets gezet, in beleidsstukken genoemd, becijferd.

Vergeten, herinnerd, tevoorschijn gehaald.

Ik ben languit op de grond gelegd. Er waren zo veel mensen met me bezig. Ze
verpleegden me en maakten me weer jong, ze parelden me met eolisch zand.

Opgericht, verankerd, thuisgekomen. Krijg mij nu nog maar eens weg: 17 ton,
23 meter hoog en in beton gegoten.

Ik ben de kus van iedereen.

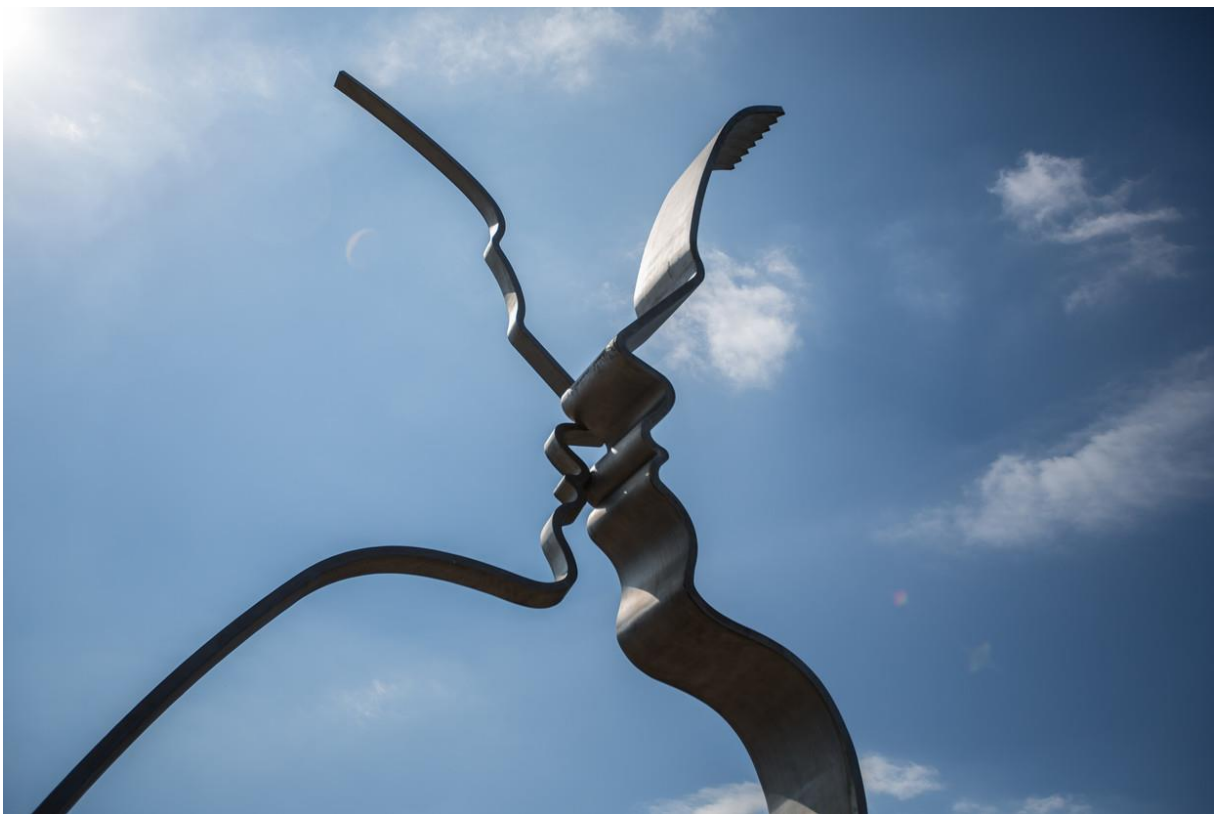
(credit)

De Kus, kunstwerk van Jeroen Henneman

Tekst: Sacha Bronwasser

Voordracht: Manoushka Zeegelaar Breeveld

In opdracht van CBK Zuidoost

De Kus, Jeroen Henneman. 1982. Locatie Frankemaheerd 1982-2016, herplaatsing op Anton de Komplein, beide locaties Amsterdam Zuidoost.

Monoloog wordt voorgelezen door actrice/zangeres Manoushka Breeveld bij gelegenheid van de herplaatsing De Kus in de Bijlmer, 13 oktober 2020. Tevens zal de opname met een QR code op de sokkel/bij het beeld te beluisteren zijn.